

En dyr omgang bjældeklang

Pensionisten lå nede i møget under en bunke visne blade og fik en god idé...

Det var en mørk og stormfuld nat. Regn og slud piskede pensionisten ind i hovedet. Bag ham blev døren til Bobs hytte smækket hårdt i.

”Du kommer ikke ind her, før du betaler din regning”, havde tjeneren råbt efter ham.

Karantæne var ellers ikke noget de brugte på det værtshus. Det var der mange beviser på – blandt andet kom den berygtede rør-lægger næsten hver dag og havde tilsyneladende ingen problemer med at få, hvad han var ude efter af både det ene og det andet.

Pensionisten skuttede sig i det klamme vejr. Han var på bar bund. Helt nede og skrabe. Faktisk var der hul i bunden. Pensionen rakte ikke til at dække hans værtshusgæld. Og nu begyndte også julen at banke på døren.

Det var ikke fordi, han var særlig fordrunken. Men han havde en ulyksalig trang til at slå løs på den lille klokke, som det koster en omgang til hele værtshuset at ringe på.

Han nød det i den grad, når alles øjne vendte sig mod ham, og alle nikkede venligt og skålede med ham.

Det øjeblik var det hele værd, syntes han. Især når han kunne betale, hvad det kostede, men det kunne han sjældent. Derfor voksede hans værtshusgæld ham langt over hovedet. Og nu i aften var det gået helt galt. Der var stuvende fuldt på Bobs hytte, så det blev en meget dyr omgang, og han havde kun lige akkurat nok til at betale for en enkelt øl.

På vej hjem kunne han trods alle bekymringer glæde sig over, at Humlebys rollinger var i gang med at blive puttet i seng, for dem

havde han det ikke godt med at løbe ind i for tiden.

Forleden var han faldet over et kosteskæft, som en snotunge pludselig stak ud mellem fødderne på ham. Mens han lå så lang han var med næsen ned i fortovet, sprang fire unger ud bag en hæk og gav sig til at feje visne blade hen over ham med riskoste.

Det blev enden på en historie, der ellers havde holdt ham gående et stykke tid og som havde givet ham råd til en del bjældeklang på de lokale værtshuse.

Ungerne var vilde med Harry Potter, en engelsk knægt, der kunne flyve på koste og lave kunster med en tryllestav.

I legetøjsbutikker havde han set sorte kapper, spidse hatte og andet Potter-halløj, men riskoste til at flyve på havde de ikke.

Det gav ham ideen.

En tur i Søndermarken med en sav, en økse og en grensaks skaffede ham, hvad der var brug for.

Hjemme i kælderen gik han i gang med at afbarke grene, polere og male og binde riskviste.

Det første færdige eksemplar var efter hans egen mening uhyre vellykket. Med guldbronce malede han med flot svungne bogstaver "Nimbus 2005" på kosteskæftet – den sidste nye model i Nimbusserien – den skulle der nok være nogen unger, der ville bruge deres lommepege på.

Den næste malede han med sort lak og gav med endnu flottere guldbogstaver navnet "Prestissimo". Så var vi oppe i den dyreste prisklasse.

I tankerne satte han priserne til henholdsvis 250 kr. og 500 kr.

Hvor ungerne ville skaffe de penge fra, var ikke hans problem. – Det hedder vel koste, fordi de koster noget, tænkte han.

Men hvordan skulle han overbevise ungerne om, at kostene var magiske?

På biblioteket lånte han den første Harry Potter bog. Den var faktisk så spændende, at han brugte en hel nattesøvn til konens irritation. Hun kunne ikke sove, når lyset var tændt.

Det var ikke udpenslet, hvordan man fik en riskost til at flyve.

Man skulle bare lægge den på jorden - stille sig ved siden af den og holde højre hånd hen over den og sige ”op!”, så fløj kosten op i hånden på en og så var det bare at sætte sig over skrævs og sætte af.

Han fandt på at binde tynd fiskesnøre rundt om kosteskafte og trække det igennem højre ærme. Med venstre arm skulle han bare fiske snøren ud ved kraven og så strække armen helt ud til siden. Kosten så ud til formelig at flyve op i hans højre hånd. Han indøvede bevægelsen og tilføjede kommandoen ”Op!” et par besværgelser:

”Abra rabarber - skeletter i skabet...” og hvad han ellers fandt han på at rable af sig.

Det skulle ikke være for let.

Ungerne skulle helst tro, at det var fordi de ikke sagde det rigtige, hvis kostene ikke ville flyve.

Det lykkedes ham at lokke en del børn i den flyvefærdige Harry Potter- alder med ned på legepladsen, hvor han demonstrerede sit udvalg af koste for dem.

Det var ikke lyst nok til, at de kunne se fiskesnøren. De troede på, at kostene af sig selv fløj op i hånden på ham. Han overbeviste dem om, at det ville ødelægge magien, hvis voksne fik noget at vide.

Han fik ungerne til at sværge på, at deres næste møde på legepladsen skulle være hemmeligt.

De var helt med på, at i Harry Potter-universet var det vigtigt at kunne holde på en hemmelighed.

Hvordan de så ville bære sig ad med at tilgramse sig 500 kr. til en ”Prestissimo”, bekymrede ikke pensionisten.

Ved det næste hemmelige møde havde han det aftalte antal riskoste parat. Han havde gjort sig umage. De var skinnende og flotte.

Desværre havde ingen af ungerne fået fat i alle 500 kr., så han måtte nøjes med udbetaling og indgå en afbetalingsordning med dem.

Han fandt på stedet på en besværgelse, som virkede sådan, at ingen af kostene ville flyve, før de var betalt.

Tilsammen løb udbyttet trods alt op i næsten 1600 kr. i kontanter.

Den aften var der bjældeklang og glade miner på Bobs hytte.

Pensionisten var igen i kridthuset.

Ugen efter havde alle ungerne på nær en skaffet sig de sidste penge til deres koste. I et anfald af storsind lod han som om han også ophævede kredit-besværgelsen over den kost, der ikke var betalt helt ud.

Alle var nu flyvefærdige.

Men han sagde det til dem, som det var; denne sidste nye model af "Prestissimo" vil ikke lette, når der er voksne til stede, og så skal de i øvrigt sige den rigtige besværgelse:

"Ugler i mosen, hul på hosen,

ræve bag øret, kreditorer i røret, slinger i valsen, langt ud af halsen, enden på komedie, hestekosmedie, ingen må lyve, højt op at flyve, helt hen på Bob - op! op! op!"

Hvis ikke de sagde det helt rigtigt og samtidig gjorde de helt rigtige bevægelser med hænder og arme, så skulle de ikke regne med, at kosten ville lystre. "En "Prestissimo" var jo ikke konstrueret til begyndere", sagde han til dem.

Pensionisten glædede sig. I aften ville der lyde bjældeklang på Bobs hytte.

Nytænkning skal der til for at opnå ny kredit, tænkte han.

Ny kredit - ja, man skulle have været ejendomshandler. Med de nuværende sindssyge priser tjente en ejendomsmægler mere end 100.000 kr. for at stå for lidt papirarbejde ved salget af et enkelt Humleby-hus.

Husene solgte jo sig selv.

Det vidste han fra et af sine værtshusbesøg, hvor han var faldet i snak med et ungt par, som havde sagt til ham, at de ville give næsten hvad som helst for at komme til at bo i Humleby.

Tanken om at opfylde det tiltalende unge pars højeste ønske

ville ikke slippe ham. Han havde skrevet et lille opslag, som han fik sat op i Beboerhusets udhængsskab. Det førte til, at en enlig ældre Humleby-boer gennem ham fik kontakt med det unge par og solgte dem de to øverste etager.

På den måde havde han faktisk været ejendomsmægler. Den unge mand havde kvitteret for hans tjeneste ved at ringe med klokken på Bobs hytte og udbringe en skål for sin kommende nabo, mere fik han ikke ud af det.

Der var langt derfra og op til et passende sted mellem 50.000 kr. og 100.000 kr, som burde være salæret for sådan en handel.

Han følte sig snydt, men han så samtidig muligheder – store muligheder.

Blandt ejendomsmæglere skilte Hanne Nyrigsgård og Peter Sønderstig sig ud som nogle af de mest kreative. Dem besluttede han sig for at kontakte og tilbyde sin hjælp som specialist i salg af byggeforeningshuse.

Mødet med dem gik over al forventning. Hans fortid som prokurist i brugtvognsbranchen kom ham til nytte.

Han kom hurtigt på fornavn med Hanne og Peter, der indrømmede, at de havde et imageproblem, som for tiden gjorde det lidt svært for dem at komme ind på livet af sushi-segmentet, som var målgruppen for byggeforeningshuse.

Pensionisten var ikke blevet behandlet så elskværdigt i meget lang tid, som han blev det hos Hanne og Peter i deres palads ved Bagsværd sø.

Han havde forberedt sig godt på mødet og var iført sit pæneste jakkesæt.

”...Hvis du skal arbejde for os, kan du ikke gå rundt og ligne en vagabond. Lad Hanne style dig op, find dig noget kluns i et af mine klædeskabe. Det ser ud til, at vi er af samme format, hvad tøj-size angår”, sagde Peter jovialt.

Pensionisten kom derfra i et nyt jakkesæt, strygefri skjorte et pænt slips og krokodilleskindssko efter at være blevet beskænket med et par sjusser.

Nu gjaldt det om at finde husejere, der var blevet for skrøbelige til Humleby-huses trapper, og som kunne overtales til at sælge. 10 pct. af salæret havde Peter lovet ham. Det var også en slags penge – 10.000 kr. – mindst!

”Bjældeklang, bjældeklang” nynnede pensionisten glad, da han på hjemvejen stak hovedet inden for døren i Bobs hytte.

Det skulle han ikke have gjort. Tjeneren lod sig ikke imponere af, at Peter Søndersvig og Hanne Nyriksgaard havde stillet ham en formue i udsigt.

Han nåede dårligt inden for døren, før han blev drejet omkring og smækket ud.

”Pøbelværtshus!”, tænkte pensionisten bittert.

I Ernst Meyers Gade på vej hjem var det så, at han snublede over et kosteskaft og fik fejte visne blade over sig. Det pyntede ikke på det fine nye jakkesæt.

Mens han lå der nede i møget var det ikke så meget snotungerne han rettede sin vrede imod; ”Herregud, nu fik de da endelig glæde af deres dyrt indkøbte koste”, tænkte han.

”Nej. Det var Bobs hytte, der skulle komme til at undgælde for hans ydmygelse”.

Så slog det ham: ”Jeg genåbner torsdagsbaren i Beboerhuset.”

Formanden og kassereren var glade, da han kom med forslaget.

Kassereren lovede ham udstrakt kredit til at købe juleøl for, og bestyrelsens aflange spradepasse med det fine hvide tøj ville godt være bankovært ved torsdagsbarens genåbning den 15. december.

Han fik endda penge til at købe en lille klokke for, hvis nogen ville give en omgang.

Aftenen gik over al forventning.

Alle var glade undtagen Beboerforeningens kasserer, der havde kigget bistert på ham, da han for anden gang ringede med klokken og gav en omgang ”på husets regning”.

”Her går vi ikke i små sko op til jul”, havde han råbt ud over

forsamlingen, men sådan nogen foretrak kassereren åbenbart at klemme sig ned i.

Det bedste var, at der blandt gæsterne var en, som snakkede om at få fingeren ud af friværdien og flytte ned i varmen.

Ham fik han hældt godt med juleøl på. Og minsandten om manden ikke stadig snakkede om at komme ned i varmen, da han besøgte ham dagen efter med en kold dansk vand og et par hovedpine-piller.

Det øgede kun husejerens interesse, da han omtalte sin forbindelse til det velrenommerede selskab, "Gammelhus" – en afdeling af "Gammelgæld"-koncernen.

"Mine venner Hanne og Peter kan skaffe dig en god lejlighed i Tyrkiet, de har en del at gøre med en forhenværende borgmester, som nu sælger huse og lejligheder dernede."

Det var et skud i tågen, men han ramte plet.

Hanne Nyrigsgård ringede til sin "borgmester", som hun stadig kaldte den forhenværende.

Fire dage senere var der skrevet slutsedler på både den ene og den anden handel.

Køberen af Humleby-huset havde pensionisten fundet ved at læse et opslag i Beboerhusets udhængsskab.

Peter Søndersvig var imponeret.

Dagen før jul fik han en check på 10.000 kr. Det rakte til at indfri værtshusgælden.

Og der ville endda være penge til en and og en julegave til lilleemor.

Han smilede hele vejen hjem fra banken.

Sneen dalede ned over Humleby og dækkede den bunke visne blade, der stadig lå på fortovet i Ernst Meyers Gade.